

Anliggender, for at have Retsgyldighed skal være afgiven i Testamentsform. Fra denne Regel er der heller ikke Grund til at gøre Undtagelse i det foreliggende Tilfælde, saaledes som udtrykkelig fremhævet i et tidligere Landstingsudvalgs Betænkning (jfr. Landstingstidende 1902—03, Tillæg B. Sp. 145—146); thi ogsaa i dette Forhold maa der have den samme Vished for, hvad der er den afdødes sidste Villie, som overalt ellers, for at undgaa uhyggelige Stridigheder om, hvorvidt en af den afdøde i sin Tid i andre Personers Overværelse fremført Udtalelse er at anse som „en af ham afgiven Erklæring“ og bør have Retsgyldighed som saadan. Da den testamentariske Villieserklæring i Nødtilfælde kan afgives mundtlig, vil Paabudet af dens Benyttelse heller ikke volde uforholdne Vanskeligheder for at nogen, som ønsker det, kan blive begravet borgerligt, ligesom den testamentariske Villieserklæring i intet Tilfælde binder Opretteren længere, end han selv vil, da den frit og formløst kan tilbagekaldes.

Et *Mindretal* (Jουλ-Rysensteen og Nordby) betragter det foreliggende Lovforslag som en Revision af Lov Nr. 19 af 13. Februar 1903. Mindretallet mener, at en Revision, naar den skal foretages, da bør udføres paa en anden Maade, end her er foreslaaet.

Mindretallet kan saaledes ikke tiltræde Forslagets Affattelse af § 2, idet vi mene og særlig maa udtale, at naar Forældre en Gang *frivillig* have ført deres Børn *ind i Kirken*, ved at lade dem døbe med de Kristnes Daab, saa er det ulogisk og dertil Uret mod *de umyndige* derefter at give de samme Forældre Ret til at forhindre, at saadanne Børns Lig blive begravede efter den Kirkes Skik, som de ere optagne i.

Ligeledes mener Mindretallet, at det er urigtigt at fastsætte, at Børn i 15 Aars Alderen — fuldstændig paa tværs af Forældrenes Ønske — kunne bestemme, at de ikke ville tillade, at Kirken medvirker ved deres Begravelse. Normalt er det Hjem-

met, der i paakommende Tilfælde *skal* sørge for Børnenes Underhold osv. til det 18de Aar, og det forekommer derfor Mindretallet urimeligt, om disse Børn da lovmedholdelig helt skulle kunne tilsidesætte billigt Hensyn til Meninger og Former, der ere dyrebare for Hjemmet.

Endvidere mener Mindretallet, at der ingen Grund er til med Lovforslaget at forandre den i § 1 i Lov af 13. Februar 1903 fastsætte Grænse for den egentlige Barnealder fra det 14de til det 15de Aar, og vi ønske derfor at blive ved det bestaaende i saa Henseende.

For at rette Lovforslaget paa de her omhandlede Punkter har Mindretallet stillet Ændringsforslagene Nr. 3 og 4.

Som Begrundelse for Ændringsforslag Nr. 10, der af ovennævnte Mindretal er stillet i Forening med Brandes, skulle vi udtale følgende:

Den Affattelse, § 7 har i det foreliggende Forslag, aabner efter vor Mening Mulighed for Fremkomst af uheldige Afgørelser. Vi mene derfor, at Betingelserne for denne Mulighed bør fjernes af Paragraffen, og det er med dette for Øje, at vi stille vort Ændringsforslag.

Et andet *Mindretal* (Brandes) har stillet Forslag om en ændret Affattelse af Lovforslagets § 3, der giver Bestemmelser for Ordningen af de borgerlige Begravelser. Da efter Lovforslaget ikke alene Medlemmer af Folkekirken ville kunne begraves borgerligt, men ogsaa Medlemmer af anerkendte Trossamfund og Personer, der ikke tilhøre noget anerkendt Trossamfund, maa *Mindretallet* mene, at saadanne Begravelser skulle kunne finde Sted uden anden Indskrænkning end Hensynet til Sømmelighed og Orden og med saadan Højtidelighed, som de, der bestille Begravelsen, ønske. Lovforslaget forbyder, at noget maa foretages, der „strider imod det Hensyn, der skyldes Folkekirken“. Men hvad enten dette Forbud er enstydigt med det i Straffelovens § 156 indeholdte Paabud (hvorved „den, der driver Spot med eller forhaaner noget her i Landet bestaaende